

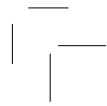
De verhalen van
Auruco

Deel 1

Een rijk in verval

Sebastiaan Koen

De verhalen van Auruco

Deel 1

Een rijk in verval

Sebastiaan Koen

© 2017 Sebastiaan Koen
© 2017 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

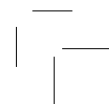
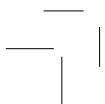
Omslagontwerp: Bonive
Foto personage: Tithi Luadthong /shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt en Cocky van Dijk

Eerste druk, november 2017
Tweede druk, november 2018

ISBN 978 94 6308 106 1
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
www.artbooksshop.com

Voor mijn geweldige vrouw Lisa, die altijd achter mij staat. Zo ook in dit grootse avontuur, zelfs een beetje in een personage in het boek. Je hebt veel van me moeten verdragen en tijd moeten inleveren zodat ik met dit boek bezig kon zijn. Aan het einde van de rit, is het het allemaal waard geweest. Wat jij?

Dit is een mooie manier om jou voor je geduld en steun te bedanken. Zonder jou was dit boek, en waren de komende boeken, er nooit geweest. Jij geloofde vanaf het begin in mij en kijk waar we nu zijn.

Veel liefs van je man.

Uitleg Maandenstelsel

Het maandenstelsel in Auruco verschilt aanzienlijk met die van onze wereld. De dagen hebben andere namen, maar er zitten wel zeven dagen in een week. De Sterfelijken hebben het stelsel en de namen overgenomen van de Onsterfelijken.

De warme maanden zijn naar de Heiligen vernoemd en de koude dagen naar de Onheiligen.

Een jaar in Auruco telt 406 dagen en het nieuwe jaar begint in de lente.

Lentemaanden

- *Kayamond: 24 dagen*
- *Zensamond: 41 dagen*
- *Ugarmond: 37 dagen*

Zomermaanden

- *Salamond: 55 dagen*
- *Ghammond: 38 dagen*
- *Radosmond: 29 dagen*

Herfstmaanden

- *Fallemond: 47 dagen*
- *Legismond: 40 dagen*

Wintermaanden

- *Saturomond: 49 dagen*
- *Torumond: 46 dagen*

De dagen van een week

Sonadar: Toegewijd aan de zon.

Lonadar: Toegewijd aan de maan.

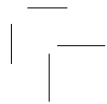
Gallasdar: Toegewijd aan de sterren.

Erdodar: Toegewijd aan de aarde (grond).

Wutordar: Toegewijd aan het water.

Arodar: Toegewijd aan de (levens)lucht.

Covedar: Toegewijd aan het rijk (Covern). Op deze dag hoeft niemand te werken en zijn alle winkels over het algemeen gesloten.

Proloog

Een eindeloze nacht

*Halm-Vinall, herfst, eerste era, jaar 324
na de grote overstroming*

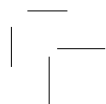
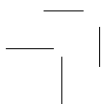
De regen viel met bakken uit de hemel. Het getik tegen het tentdoek gaf Edilion normaal gesproken een veilig en knus gevoel, maar deze nacht kon niets ter wereld dat teweegbrengen. Zijn onrust werd gevoed door de schreeuwende mensen buiten, waardoor zijn hart in zijn keel bonsde. De *Borreks* kwamen eraan en zij zouden niemand in leven laten.

'We moeten zo gaan!' riep Dorvin. Zijn stem wisselde regelmatig van hoogte vanwege de puberteit, maar Edilion vermoedde dat angst nu ook een belangrijke rol speelde. De jongen had zo'n haast dat hij de helft van de nodige spullen vergat in te pakken. Edilion reikte zijn broer een zak met voedsel aan, in zijn ogen was het logisch dat mee te nemen, maar zijn hulp werd door Dorvins haast niet opgemerkt of botweg genegeerd.

'Waar is die juten zak nou?' mopperde Dorvin. Hij liep van hot naar her.

'Ik weet het niet, maar je kunt die toch gebruiken?' Edilion wees naar een tas die onder een tafel lag.

De broers zochten zoveel mogelijk gedroogd eten bij elkaar om twee weken van te kunnen leven. Het

beloofde een lange reis te worden.

‘Waarom helpen papa en mama niet mee, Dorv?’

‘Ze zijn bezig onze vlucht voor te bereiden en ik hoorde vader praten over zaken die hij als leider van dit dorp moet regelen. Hij vroeg mij om alvast onze spullen te verzamelen.’ Dorvin rolde met zijn ogen.

Edilion begreep dat dit niet het moment was om vragen te stellen. Hij kon het echter niet helpen, hij wilde graag alles weten.

De tent was klam door de regen en hagel die al de hele avond op het dorp neer denderden. Door een gaatje in het tentdoek spatten een aantal druppels op Edilions neus en hij veegde ze verschrikt weg. Hij sloeg zijn broer gade en wist niet goed wat hij moest doen. *Toekijken dan maar...*

Achter hem, bij de ingang van de tent, klonk buiten opeens een luide plons. Edilion draaide zich met een ruk om. Er liep een stroompje water naar binnen.

Brede armen duwden de flappen opzij alsof het geen moeite kostte, terwijl ze behoorlijk zwaar waren door de regen. Zijn vader stormde de tent binnen. Hij droogde zijn halflange, roetzwarte haren aan een doek af en wierp die vervolgens op een stoel. Hij trok zijn natte mantel uit en hing hem naast een lantaarn. ‘Het is een grote bende daarbuiten,’ bromde hij. ‘Iedereen is in paniek en rent als bange schapen door elkaar heen.’

Edilion bestudeerde het gezicht van zijn vader, die hen met gefronste wenkbrauwen gadesloeg. Zijn diepe rimpels oogden net als plooien in een doek. Dat betekende niet veel goeds, zeker niet op dit moment. Zijn vader verbloemde nooit iets, zelfs niet tegenover zijn kinderen.

‘Papa, betekent dit dat iedereen het dorp gaat verlaten?’

‘Ja, we kunnen geen levens riskeren en ik moet er niet aan denken dat er kostbare bezittingen in handen

van die vervloekte Borreks vallen.'

Zijn vader was een zeer sterke man, maar voor het eerst zag Edilion angst in zijn grijsgroene ogen. Het maakte hem bang, de rillingen liepen over zijn rug.

'Onze verkenner is zojuist teruggekomen met het nieuws dat de Borreks ongeveer vier uur van ons dorp verwijderd zijn. Ze zullen alles meenemen en iedereen vermoorden die ze tegenkomen. Met deze afschuwelijke gedachten valt niet te onderhandelen.'

Van dat nieuws ging Edilions hart tekeer en zijn handen werden zweterig. Hij wilde zo snel mogelijk weg, maar ze moesten nog op zijn moeder wachten. Hij keek naar zijn broer, in de hoop dat die hem iets kon kalmeren. Dorvin oogde rustiger dan hij zich voelde. Het kalme gedrag van zijn broer maakte hem iets bedaarder. Hij besloot ook wat spullen bijeen te rapen. Van kleins af aan deed hij zijn broer al na wanneer hij zich geen raad wist.

Dorvin draaide zich naar hen toe. 'Waar moeten we dan heen, vader?' De kalme uitdrukking op zijn gezicht werd verdreven door een onverwachte boosheid, zijn stem klonk aanvallend.

Edilion schrok ervan en hij voelde zijn hart in zijn keel schieten. Zo fel had zijn broer nog nooit op zijn vader gereageerd. *Misschien is hij toch banger dan hij eruitziet.* Hij gaf zijn broer geen ongelijk, want het gekrijs en geschreeuw van buiten bezorgde hem onophoudelijk kippenviel. Edilion perste zijn lippen op elkaar en hoopte dat dit gesprek niet in een ruzie uitliep.

'We kunnen niet naar Beldar of Geeldorp,' vervolgde Dorvin met een verhit gezicht. 'Die plaatsen zijn twee maanden geleden al ingenomen door die verdoemde Borreks en nu komen ze hierheen! Ze mogen dan klein zijn, maar in groten getale zijn ze snel en meedogenloos. Waren de mensen ook maar zo, dan hoefden we nu niet te vluchten.'

Dorvin klonk onder de indruk, waardoor Edilion in de war raakte. *Die wezens zijn juist slecht!* Hij had in zijn twaalf jaren nog nooit een Borrek gezien. Uit verhalen die hij gehoord had, had hij opgemaakt dat je niet met die wezens moest sollen. Maar wensen dat mensen ook zulke vreselijke dingen zouden moeten doen... daar kon Edilion niet bij. Zijn broer zei echter wel vaker dingen voordat hij er goed over had nagedacht en soms vielen zijn woorden niet in goede aarde. Zoals nu.

‘Wat?!’ riep vader uit. ‘Die wezens moeten teruggeworpen worden waar ze vandaan komen! Waar dat dan ook mag zijn... Je weet dat ik bijna twintig jaar lang tegen die beesten heb gevochten en ze hebben mij voor het leven verminkt!’ Hij hield zijn linkerhand omhoog, waar hij tweeënhalve vinger miste, en ontblootte een deel van zijn gehavende borst. ‘Zij zijn geen enkel compliment waard!’

‘Het spijt me vader, het was niet zo bedoeld,’ zei Dorvin met verdriet in zijn stem. ‘Ik ben gewoon zo bang en ik weet niet wat ik moet doen...’ Hij zakte op een grote, met blauw fluweel bedekte stoel neer. Hij vouwde zijn handen voor zijn gezicht, nam daarbij een paar plukken bruin haar mee en begon te snikken.

Edilion leefde met zijn broer mee. Zijn vader wist toch wel dat Dorvin het niet zo bedoelde? Zijn broer zou nooit opzettelijk iets zeggen wat zijn familie verdriet kon doen.

Vader kwam tot bedaren en zijn gezicht kreeg weer een vriendelijke uitdrukking. ‘Dorvin, luister naar me.’ Hij zakte voor de jongen door zijn knieën. ‘Je moet voor je broertje zorgen en sterk voor hem zijn. Jij zult je deze nacht nog helder herinneren, maar door de angst en zijn leeftijd zal het voor Edilion te snel gaan. Neem hem mee naar onze hoofdstad Ciriath, zoek mijn broer en blijf daar. Oom Riloss zal voor jullie zor-

gen totdat je moeder en ik er zijn. Oom Wargan, tante Rivven en hun kinderen zullen met jullie meegaan en ook in Ciriarth onderdak zoeken. Jullie moeder en ik moeten eerst naar de Uitkijktoren gaan om onze bondgenoot Leyalis Zwartbloed over deze aanval in te lichten. Dan kan hij zich ook voorbereiden op een eventuele aanval. Mocht een van ons het niet redden, dan kan de ander de boodschap alsnog overbrengen.' Hij stond op en stak een hand naar zijn zoon uit. 'Kom, we gaan verder. Het is nog een lange nacht.'

Edilion omhelsde hem en hield hem stevig vast. Edilion was bijna één meter vijftig en kwam net tot de borst van zijn vader. Diens gitzwarte baard rustte op Edilions krullenbos. Ooit wilde hij net zo groot en gespierd worden als zijn vader, ook al had hij meer van de bouw van zijn moeder.

Edilion trok zijn hoofd onder de baard weg en keek smekend omhoog, zijn ogen werden waterig. Hij begreep er niets van. 'Maar papa... Gaan jij en mama dan niet mee?'

De hand van zijn vader streek door zijn krullen. Voordat hij de kans kreeg om te antwoorden, kwam Edilions moeder door de doorweekte ingang naar binnen.

Edilion zag in haar ogen dezelfde angst die hij bij zijn vader had gezien. Dat maakte hem nog ongeruster, zijn ouders waren normaal gesproken ontzettend kalm.

'Artharn, zijn de jongens al bijna klaar?' Een zekere radeloosheid schemerde in haar stem door, waardoor haar toon hoger klonk. 'Ik moet zo weer terug naar Rivven en haar kinderen om te zien of zij ook gereed zijn. Ze is onder de voet gelopen door de vluchtende menigte. Het is niets ernstigs, maar het kost haar moeite om overeind te blijven.' De woorden kwamen er gehaast uit en haar gezicht was lijkleek.

‘Onder de voet gelopen?’ De onheilspellende klank in zijn vaders stem benadrukte de ernst ervan. ‘Hoe is dat gebeurd? Ze was toch bezig haar spullen te pakken?’

De handen van moeder waren bedekt met modder en wat bloed. Ook haar jurk was ermee besmeurd en er zaten een paar vegen op haar gezicht. Ze pakte een doek en veegde het bloed en de viezigheid zo goed als mogelijk was weg. ‘Je kunt rustig ademen, alles is onder controle. Ze heeft geprobeerd een moeder met haar kind te helpen, die in de modder waren gevallen. Helaas kwam de menigte eraan en ze walsten zo over hen heen, waarna die vrouw gillend achter de mensen aan rende. Het is ieder voor zich, dat is nu duidelijk gebleken.’

Zijn vader kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Dus de mensen lopen elkaar nu ook al onder de voet, de lafaards. Dat ben ik niet van wie dan ook gewend. Waar zijn die verdoemde Heiligen of Wijzen als je ze nodig hebt? Verrekte waardeloze gebeden...’

De ogen van moeder sperden zich open, Edilion kreeg het gevoel alsof er ieder moment vlammen uit konden schieten. Hij schuifelde wat naar achteren.

Zijn moeder deed een stap naar haar man toe en sloeg hem met een vlakke hand in het gezicht. ‘Artharn Staalhart! Spot niet met de Heiligen! Je weet heel goed dat zij degenen zijn die jou dat zwaard hebben gegeven!’

Dorvin kwam naast zijn broertje staan en daar was Edilion blij om. Nog nooit had hij zijn moeder zo tekeer horen gaan.

Zijn vader legde zijn hand tegen de wang van zijn vrouw en keek haar berouwvol aan. ‘Ik weet het, mijn liefste Wiriall, en ik ben er dankbaar voor.’ Hij liet een flauwe lach zien en keek daarna naar Dorvin. ‘Barthul heeft mij al die jaren goed gediend. Ik denk dat het tijd

is om het erfstuk van de Staalhartfamilie door te geven aan Dorvin. Hij heeft in de loop der jaren bewezen dat hij oud genoeg is om deze verantwoordelijkheid te dragen. Mijn tijd is geweest, zeker nu ik mijn onvrede jegens de Heiligen heb uitgesproken. Het is niet meer aan mij om dit geschenk te bezitten.'

Edilions moeder knikte instemmend en liep samen met haar man naar een donkerbruine kist achter in de tent. Het kleed dat er overheen lag, bedekte alleen de bovenste helft van de kist en had al heel wat keren Edilions nieuwsgierigheid gewekt. Samen met Dorvin ging hij dichterbij zijn ouders staan. *Het moet wel erg belangrijk zijn als het vluchten ervoor wordt uitgesteld.* Hij probeerde erop te vertrouwen dat zijn ouders wisten wat ze deden.

Zijn vader kreeg een roestige, bronzen sleutel van zijn moeder en veegde het kleed aan de kant. Een helder schijnsel kwam door de spleet tussen de deksel en de kist door. Het verlichtte de hele tent.

'Ik kon die kist niet openen,' zei Dorvin tegen zijn jongere broer. 'Jij wel?' Hij gaf Edilion niet de gelegenheid om te antwoorden. 'Waarom hebben jullie ons niet verteld dat er een sleutel was? Hebben jullie iets voor ons verborgen gehouden? En wat is al het licht dat eruit komt? Dat was er eerst ook niet!'

Vader keek naar zijn oudste zoon en trok een mondhoek omhoog. 'Je stelt al bijna net zoveel vragen als je broertje. We wilden tot het juiste moment wachten, en dat is zojuist aangebroken. We hadden het eigenlijk bij je zeventiende verjaardag willen doen, maar door de huidige omstandigheden moet het nu gebeuren. Mijn zwaard zit hierin en deze kist kan alleen met deze sleutel geopend worden.' Hij opende zijn handpalm en toonde het roestige voorwerp. 'De sleutel en de kist zijn magisch beschermd, omdat dit wapen meer waard is dan ons hele dorp. De binnenkant van de kist

geeft licht op het moment dat de bijbehorende sleutel dichtbij is en blootgesteld wordt.'

Edilion sperde zijn ogen open en hij voelde zich aangetrokken tot het magische licht. Nooit eerder had hij echte magie meegemaakt en zijn onderkaak zakte naar beneden door al het licht dat vrijkwam toen zijn vader de kist opende.

Zijn vader nam het zwaard eruit. Het was in een oud kleed gewikkeld. Edilion volgde iedere beweging die hij maakte. *Wat een raar idee dat dit zwaard meer waard is dan vele mensenlevens en een compleet dorp!*

Zijn vader haalde het kleed van het zwaard. Er kwam een zwarte schede tevoorschijn, met een zilveren versiering rondom en een ruit op de punt. Zijn vader ontblootte het wapen volledig. De kling glom als gepoetst zilver en de smaragden in de pareerstang schitterden.

'Je moet je broer ermee beschermen,' zei zijn vader tegen Dorvin. 'Een machtiger en gevreesder zwaard zal je nergens vinden. Het heet Barthul, wat *Zwaard van het Breken* betekent. Het gaat dwars door elk soort pantser of magische bescherming heen en is gemaakt van de twee meest kostbare metalen: Archite en Ferumia. Alleen een erfgenaam van mijn familie kan de kracht van dit zwaard ontketenen. En wanneer de tijd daar rijp voor is, zal jij het ook doorgeven. Dat kan aan iedereen die een Staalhart is. Voor andere mensen is het een gewoon zwaard.' Hij knielde voor zijn oudste zoon neer en steunde lichtjes op het wapen. 'Hierbij benoem ik Dorvin Staalhart, mijn oudste zoon, tot de officiële drager en beschermer van Barthul. Moge Barthul ook jou en degenen die jij liefhebt beschermen.'

Edilion vond het een gekke overdracht, het voelde alsof zijn vader in het niets sprak.

Zijn moeder merkte het op. 'Jullie vader moet deze woorden onder de ogen van de Heiligen uitspreken,

zodat Dorvin daadwerkelijk de krachten van het zwaard kan gebruiken.'

Een ijzige schreeuw klonk dicht bij de tent en verdween direct weer.

Even was het stil.

Edilions ademhaling ging sneller en hij keek geschrokken om zich heen. Hij verwachtte dat er nog een angstkreet kwam, maar het was zijn vader die na een tijdje de stilte verbrak en naar de uitgang van de tent wees. 'We moeten nu echt vertrekken, voordat het te laat is.'

'Je hebt gelijk, mijn lief.' Zijn moeder gaf haar zonen een bemoedigende glimlach. 'Hebben jullie alles?'

'Ja moeder,' antwoordden ze tegelijk.

Bij de ingang gespte vader de schede aan Dorvins riem en stak het zwaard erin. Dorvin tilde het zwaard eenvoudig een stukje op en woog het in zijn hand. Edilion was trots op hem. *Dat mijn broer op veertienjarige leeftijd al zo'n grote verantwoordelijkheid krijgt!*

'Hoeveel dat zwaard ook waard is, je broertje is belangrijker dan wat dan ook. Je weet niet wat voor krachten er in Edilion schuilen en dat kunnen wij ook niet met zekerheid zeggen. Als hij daadwerkelijk zoveel op zijn moeder lijkt als de Heiligen zeiden, dan...'

'Dan wat, pap?' Dorvin keek zijn vader bedenkelijk aan.

Ook Edilion trok zijn wenkbrauwen vragend op. *Krachten? Wat voor krachten? Daar heb ik nog nooit iets over gehoord!*

'Dan staat hem, en daardoor jullie, een zware taak te wachten. De tijd zal het leren. Ik ben reuzetrots op jullie, onthoud dat altijd.' Hij klopte zijn zoon op zijn schouder en maakte zijn donkerbruine haar in de war.

Zijn moeder reikte haar zonen een mantel aan, die ze vervolgens omdeden. Daarna pakte ze de zak met proviand en bond die op Dorvins rug. Beiden kregen

een stevige knuffel, maar ze hield Edilion wat langer vast. 'Ik ga terug naar Rivven, Wargan en de kinderen. Daarna ga ik met hen naar de geheime doorgang. Zij zullen jullie naar Ciriarth vergezellen. Papa en ik zien jullie daar weer.'

Edilion wilde haar niet loslaten. *Wat als dit de laatste keer is dat ik haar zie? Straks wordt zij ook door een menigte omvergelopen!* Hij schudde in gedachten zijn hoofd. Dat kon niet, daar was ze veel te sterk voor. Hij wist zeker dat hij haar weer bij de geheime doorgang zou zien. Met tegenzin trok hij zijn handen van haar rug af en liet ze naast zijn lichaam hangen.

Zijn vader opende een tentflap en keek rond. 'Het is veilig om naar buiten te gaan.' Hij wenkte zijn vrouw en kinderen.

Toen Edilion naar buiten stapte, zag hij massa's mensen elkaar opzij duwen en rondrennen. Ze struikelden over de tentlijnen en spullen die mensen hadden laten liggen. De geluiden die hij binnen al had gehoord, waren vele malen beangstigender nu hij er een beeld bij kreeg.

De angst was ook in de ogen van zijn vader teruggekeerd en dat beviel Edilion niets. Hij wilde niet dat zijn vader bang was, dat sloeg direct op hem over. Een rilling trok over Edilions rug.

'Wij zullen bij de geheime doorgang wachten en proberen zo onopvallend mogelijk te blijven,' zei vader. 'De mensen zullen wel raar opkijken dat hun Mystel hen niet helpt, maar de kinderen zijn belangrijker dan dit dorp.' Hij gaf zijn vrouw een kus en daarna ging ieder zijn eigen weg. 'Kom, volg mij en blijf dichtbij,' beval hij zijn zonen.

Edilion rende achter hem aan langs tenten en huizen waar mensen aan het inpakken waren, sommigen reeds vluchtend voor hun leven.

De huizen in het dorp stonden dicht op elkaar,

met smalle steegjes die de gebouwen scheidde. Zo smal dat er nog geen kind tussen paste. Van buiten het dorp zagen de opeengepakte woningen er als een soort muur uit, die in tijden van oorlog ook als zodanig dienstdeed. Water gutste langs de versierde gevels naar beneden en kwam terecht in de kleine tuinen die verlaten waren.

De straten en hoge huizen hadden altijd veilig gevoeld, maar ditmaal bekleemde het Edilion juist. Alsof er maar één route was om te rennen, en rennen deed hij zeker. Naar de westkant, daar was de geheime doorgang. In een heuvel die met veel bomen was bedekt, bevond zich een tunnel die tot de Zwartland Vlake reikte.

Naarmate Edilion, zijn broer en zijn vader dichterbij de rand van het dorp kwamen, waren de mensen meer uiteengedreven dan voorheen. Kinderen krijsten, huilend en gillend om hun ouders. Met sommigen van hen had hij weleens gespeeld. Zijn hart voelde zwaar toen hij bedacht dat hij deze mensen misschien nooit meer zou terugzien. Hij kreeg een brok in zijn keel. Als dit de kenmerken van oorlog waren, dan wilde hij daar nooit een deel van uitmaken. Hij probeerde sterk te zijn, maar angst hield zijn moed in een onwrikbare wurggreep.

Plots werd Edilion uit zijn gedachten gerukt door een man die hem bij zijn schouders vastgreep. 'Het einde is nabij! Geen overrompelende vloedgolf, maar zwermen wezens. Een oneindige zwerm wezens, zeg ik je! Ze zullen ons allemaal doden!'

Zijn vader trok de man van Edilion af en gaf hem een vuistslag in zijn gezicht. De man viel achterover in de modder. Zonder nog naar hem om te kijken, duwde vader zijn zonen vooruit en liep achter hen aan.

Ze waren bijna bij de geheime gang. Net toen ze de laatste hoek omsloegen, zag Edilion honderden

Borreks die huizen plunderden en aan het moorden waren. Zijn maag draaide zich om en zijn hoofd werd licht. *Betekent dit ons einde?* Er was geen andere plek om naartoe te gaan. Ze waren overal.

Edilion werd samen met Dorvin tegen een muurtje geduwd en zijn vader hurkte naast hen neer. Een stapel tonnen en een muur die haaks op een andere muur stond gaven hun dekking.

‘Hij heeft de geheime doorgang gevonden en zijn leger via daar naar binnen gestuurd,’ fluisterde zijn vader. ‘Blijkbaar heeft die schoft onthouden waar de doorgang was en heeft hij het zijn onderdanen verteld.’ Hij balde zijn vuisten stevig, tot trillens aan toe.

‘Over wie spreek je, vader?’ vroeg Dorvin.

‘Degene die verantwoordelijk is voor al deze wezens. Zijn naam is Felkon, de laatste van de Onsterfelijke Demonos-familie. We moeten overgaan op een ander plan.’

Die naam klonk Edilion bekend, zijn vader had eens over hem gesproken. *Ik geloof dat hij vroeger met hem heeft gevochten en daar waren ze allebei bij gewond geraakt.* Toen dacht hij aan de familienaam. Er zijn nog twee andere Onsterfelijke families, van voor de overstroming. Ze kunnen niet sterven door ouderdom, vandaar die titel.

Vader keek naar zijn zonen en pakte van beiden een schouder vast. ‘Ik zal ze afleiden en dan moeten jullie je verbergen. Wanneer ze weg zijn, rennen jullie zo snel mogelijk naar de geheime doorgang. Het is verderop, recht achter die groep monsters. Dat is het enige wat ik nu kan bedenken.’

‘Maar vader...’ protesteerde Dorvin.

‘Ik duld geen tegenspraak, doe zoals ik je zeg!’

Dorvin knikte gedwee. ‘Goed, vader. Zien we je snel weer?’ Dorvins ogen schoten heen en weer van angst.

‘Ik weet het niet, zoon.’ Vader sloot kort zijn ogen en schudde zijn hoofd. ‘Er is geen tijd meer, ze komen steeds dichterbij. Blijf achter deze tonnen zitten en wees stil.’

Edilions angst groeide door de beslissing van zijn vader en de woorden bleven door zijn hoofd spoken. *Wat als ik hem nooit meer zie?* Hij had geen idee wat hij moest zeggen. Hij moest zijn vader gehoorzamen, maar hij durfde zonder hem niet verder te gaan. Met zijn ogen wijd open knikte hij en pakte Dorvins arm vast.

Zijn vader raapte een metalen plaat op, trok een klein zwaard en sloeg deze tegen elkaar aan. Met een diepe zucht kwam hij achter de muur vandaan. Voor de laatste keer keek hij naar zijn zonen. ‘Vaarwel,’ fluisterde hij.

Edilion wilde antwoorden, maar hij kreeg geen woord uit zijn strot. Hij gluurde voorzichtig om de tonnen heen.

‘Kom maar hier voor een stukje Artharn Staalhart!’ riep zijn vader dapper. ‘Degene die een stuk van jullie verraderlijke meester heeft genomen!’

De Borreks keken op door het woeste geschreeuw. Hij holde bij de broers vandaan en bleef de voorwerpen tegen elkaar slaan. De Borreks renden sissend en krijsend achter hem aan.

Edilion hoopte dat het plan zou slagen en dat zijn vader niet in een val liep. Nog nooit had hij zo’n dappere man gezien en de trots streed met zijn angst. Hij trok zich weer terug achter de tonnen en beet op zijn nagels. Door de spleten tussen de vaten kon hij een beetje meekijken. Iedere keer dat een Borrek voorbij rende, dook hij verschrikt in elkaar.

Het was de eerste keer dat Edilion de wezens zag en hij hoopte dat het tevens de laatste keer was. Ze waren iets groter dan hijzelf. Dat gaf hem een beetje

hoop, misschien kon hij hen wel aan!

Toen zag hij alle lijken die ze achterlieten en zijn strijdlust vloemde weg. Hij kon de lichamen niet goed onderscheiden door de afstand en de regen. *Liggen er bekenden tussen?*

Kokhalzend deed hij een extra stapje terug en leunde tegen de vochtige muur. Hij blies hard de lucht uit zijn longen en bleef gespannen gehurkt zitten.

Nadat hij zijn ademhaling weer onder controle had, keek hij zijn broer aan. De kreten van de Borreks waren weggestorven. 'Volgens mij zijn ze allemaal verdwenen, Dorv,' zei Edilion opgelucht. Ze zaten beiden onder de drek. Het hoosde nog steeds en de grond was in een modderpoel veranderd.

'Dan moeten we nu verdergaan en zo stil mogelijk zijn. Er kunnen nog meer van die monsters rondlopen.' Dorvin greep hem bij zijn mouw en trok hem naar het pad in de richting van de geheime doorgang.

Ze slopen door de straat, totdat Edilion een kletterend geluid hoorde. Het kwam achter een van de huizen vandaan. Hij hield zijn adem in om gespannen te luisteren, ook al maakte het gekletter van de regen dat niet eenvoudig. Er klonk een smekende stem, die hij vaag herkende. Het liefst maakte hij zich zo snel mogelijk uit de voeten, er waren daar vast en zeker Borreks. Toch kon het iemand zijn die hij goed kende. *Wij zijn waarschijnlijk de enigen die hulp kunnen bieden.*

'Zullen we even snel kijken, broertje?'

'Maar onze ouders zeiden dat we naar de tunnel moesten gaan en dat het ieder voor zich was.' Edilion hoopte dat hij hem kon overtuigen naar hem te luisteren. Deze nacht was al erg genoeg zonder dat ze iemand zijn dood moesten verwerken. Dat beeld wilde hij zichzelf en zijn broer besparen.

'Ik weet het, maar die stem klinkt zo bekend,' zei Dorvin. 'We kijken of diegene echt dringend hulp no-

dig heeft en zo niet, dan rennen we naar de tunnel. Dat beloof ik.'

'Goed, als jij het zegt,' mompelde Edilion. 'Maar als er gevaar is, moeten we direct weggaan!'

Edilion verborg zich achter zijn broer en gluurde langs zijn arm mee.

'Alsjeblieft!' klonk er van dichtbij. 'Spaar mijn leven!'

De smekende woorden gingen al gauw over in een pijnlijk geschreeuw.

Bevend keek Edilion om de hoek van een woning en staarde naar de voortuin van dat huis. Wat hij daar zag, maakte hem misselijk. De haartjes in zijn nek gingen recht overeind staan. Het beeld was zo walgelijk dat het gal bij Edilion omhoog kwam; een stapel lijken lag midden in een modderplas, helemaal verscheurd en sommige delen zelfs aangevreten. Een Borrek knaagde op een arm en een ander zat in een deuropening, graaiend in een bak zilverwaar en andere kostbaarheden die hij op zijn schoot hield.

Edilions adem stokte. Hij deinsde terug, struikelde over een schep en viel in een plas modder. Nu was hij achter zijn dekking weg, zichtbaar voor de vijanden.

De Borreks keerden hun hoofden zijn kant op en sisten naar hem. Ze sprongen als apen vooruit en raaptten hun roestige kromzwaarden van de grond. Naarmate ze dichterbij kwamen ontblootten ze hun rottende, puntige tanden. Het laagje bloed dat erop zat spatte alle kanten op. Angst gierde door Edilions lijf en hij probeerde naar achteren te kruipen, maar steeds opnieuw gleed hij weg in de modder.

'Blijf daar, monsters!' riep Dorvin. 'Als jullie aan mijn broer komen, vermoord ik jullie!'

Dorvins dappere woorden werden niet gevolgd door daden. Hij deed verwoede pogingen om het zwaard uit de schede te trekken, maar zijn arm was

te kort. Edilion vreesde voor Dorvins leven, zijn ogen flitsten constant van zijn broer naar de Borreks terwijl hij verder naar achteren schuifelde. Een van hen siste iets in een vreemde taal en sloeg in de richting van Dorvin.

Het zwaard raasde op Dorvin af. Edilion kneep zijn ogen dicht en kon slechts een schrille gil uitbrengen. Toen volgde er een klap van metaal op metaal en van schrik opende hij zijn ogen weer. Een glanzend zwaard had de aanval geblokkeerd. Een lange man met een kap op duwde de Borrek weg en hakte zijn hoofd er met een snelle, krachtige slag af. Bloed spoot uit het lichaam en kleurde de modderige grond donkerrood, bijna zwart. Het hoofd viel in een modderpoel, vlak voor Edilions voeten en het bloederige water spatte in zijn gezicht. Een plotse stank maakte hem licht in zijn hoofd. *Heb ik ooit zoiets smerigs geroken?* Zuur brandde in zijn keel en het braaksel volgde, dat zich naast het afgehakte hoofd met het bloederige water mengde.

De tweede Borrek probeerde op Dorvins redder te springen, maar de man draaide zich snel om en stak zijn zwaard schuin de lucht in. Het wezen belandde erbovenop en werd vlak onder zijn borst gespietst. Zijn ogen puilden uit en met een schelle krijs verliet het wezen het leven.

De mysterieuze man duwde de Borrek met zijn voet van zijn zwaard en veegde het overtollige bloed van het wapen af aan een houten hekje dat naast hem stond. Hij wendde zich tot de broers.

Edilion keek angstig omhoog en proefde nog steeds de walgelijke smaak van het braaksel. Zijn hoofd tolde en hij moest de moed bijeenrapen om zijn mond te openen. 'Dank u wel, heer,' was het enige wat hij kon uitbrengen.

Druppels water dropen aan de voorkant van de man zijn kap af, zijn gezicht was slecht te zien. Om

zijn donkere tuniek zat een leren riem waaraan verscheidene messen en een schede hingen.

‘Je hoeft je oom niet te bedanken, Edilion,’ klonk een hese stem. De man deed zijn kap af en glimlachte naar de jongens. ‘Sinds wanneer ben jij zo beleefd tegen vreemden, jongeman?’ Hij toonde een flauwe lach. Oom Wargan trok Edilion omhoog en klopte hem op zijn schouder. ‘Jouw tijd komt nog wel, kleine man.’

‘Het spijt me oom, ik zag niet dat u het was.’ Hij blies de lucht hard uit zijn longen en veegde een beetje achtergebleven braaksel aan zijn mouw af.

‘Het is al goed, knul. Wat doen jullie hier? Ik dacht dat we elkaar bij de geheime doorgang zouden ontmoeten. We waren er bijna toen ik hier ineens geschreeuw vandaan hoorde komen. Ik was bang dat er iets met jullie gebeurd was en blijkbaar had ik gelijk.’

‘Wij hoorden iemand om hulp schreeuwen en wilden weten wie het was,’ antwoordde Dorvin.

Edilion keek naar de lijken van de Borreks en merkte op hoe makkelijk het zwaard door het dunne pantser was gegaan. Vol walging staarde hij naar het groengrijze gezicht van het onthoofde wezen. Hij nam het misvormde gezicht in zich op en hoopte dat het hem sterker zou maken. Daarna zocht hij naar de vrouw wier stem hij had gehoord. Het lichaam was aan stukken gescheurd, beide armen lagen bloederig naast de romp. Alleen haar gezicht was nog enigszins herkenbaar.

Edilion kreeg een brok in zijn keel, zijn ogen zwollen op van verdriet. ‘Dat... dat... dat is mevrouw Roodland. Ik speelde altijd met haar zoon... Ik hoop dat hij ongedeerd is.’

‘Het spijt me, knul, maar we moeten verdergaan.’ Oom Wargan keek om zich heen en achter de broers langs. ‘Waar is jullie vader? Hij was toch bij jullie?’

‘Hij... leidde de Borreks weg van hier,’ hakkelde

Dorvin.

‘Leidde de Borreks weg?’ herhaalde Wargan verbijsterd.

‘Er waren er honderden in die straat daar.’ Dorvin wees in de richting van de geheime doorgang. ‘Hij lokte ze weg met een boel kabaal.’

Vlak nadat Dorvin zijn zin had afgemaakt, kwamen er vier schaduwen achter een van de aangrenzende huizen vandaan.

‘Die koppige man, dat had hij niet moeten doen...’ mompelde oom Wargan. Hij schudde zijn hoofd en fronste diep.

‘Wie had wat niet moeten doen, broer?’

‘Mama, je bent terug!’ Edilion rende naar haar toe. Met een stevige omhelzing klampte hij zich aan haar vast. Hij zuchtte van opluchting, terwijl haar hand door zijn haren streek.

Edilion liet zijn moeder los en keek haar stralend aan. *Ik wist wel dat ik haar weer zou zien!*

Daarna viel zijn blik op de mensen die bij haar waren.

‘Hallo, tante Rivven,’ groette hij zijn tante daarna met een voorzichtige glimlach. Hij was blij eindelijk zoveel vertrouwde gezichten te zien.

‘Hallo jongens, hoe gaat het met jullie?’ Tante Rivven glimlachte een beetje geforceerd, het was duidelijk dat ze de pijn verbeet.

‘Ze heeft haar linkerenkel zwaar gekneusd,’ legde zijn moeder uit. ‘En haar linkerschouder was uit de kom, dus die zeurt ongelooflijk na.’

De kinderen van tante Rivven ondersteunden haar.

‘Kunnen we hier alsjeblieft weggaan?’ vroeg zijn neef en hij keek met een geïrriteerde blik naar de broers.

Edilion kon het niet goed met Covion en zijn nicht Kyra vinden, en zijn broer dacht er niet anders over.

Die twee mopperden altijd dat Edilion en zijn broer voorgetrokken werden. Hij was juist van mening dat het eerder andersom was, want hij kreeg nooit een groot geschenk van zijn ouders. Zijn neef en nicht kregen daarentegen altijd de mooiste dingen.

‘Ja, we gaan, maar waar is jullie vader?’ Moeder duwde Edilion zacht van zich af en gaf hem een vragende blik.

‘Papa heeft de monsters weggejaagd,’ zei hij heel snel, in de hoop de tranen voor te blijven.

‘Goed dan, dit is wat we gaan doen. Jullie gaan naar de tunnel en ik ga jullie vader zoeken. Wie weet heeft hij hulp nodig. We volgen het oorspronkelijke plan en zien elkaar in Ciriarth.’

Weer greep Edilion zijn moeder stevig vast, al was hij er deze keer nog zekerder van dat hij haar zou terugzien. *Samen met mijn vader. Samen kunnen zij alles.*

Iedereen stemde toe en ze gingen ieder hun eigen weg.

Er hing een grimmige sfeer in het dorp, iedereen was vertrokken. De eens zo mooie huizen waren verwoest, sommige brandden zelfs. Er was buiten hen geen levend mens meer op straat te vinden en Edilion hoopte dat zoveel mogelijk dorpingen veilig waren ontkomen. Zijn hart deed even pijn bij die gedachte en hij keek neerslachtig naar de grond. Zijn hele leven had hij hier met plezier geleefd. Alles was voorheen zo rustig geweest en er waren geen zorgen, niet van dit formaat in ieder geval.

‘Het is daar achter die bosjes,’ zei oom Wargan tegen de groep. ‘Ik zal alvast vooruitgaan om zeker te weten dat we niet in een hinderlaag lopen. Met name in de geheime doorgang, daar is het te krap om fatsoenlijk te kunnen vechten.’

Na een paar minuten wenkte hij de groep.

Edilion keek achterdochtig om zich heen, het ging

naar zijn gevoel te eenvoudig. Nog niet zo lang geleden waren er overal vechtende mensen en Borreks geweest. Voor hem lag een reusachtige rots. De tunnel liep er dwars doorheen. Bovenop het steen stonden grote dennenbomen, de takken overschaduwden de ingang.

Toch hadden ze ditmaal geluk en bereikten ze zonder problemen de ingang van de donkere tunnel. De takken boven Edilion schudden bij iedere windvlaag de druppels van zich af die op zijn mantel neer ploften. De doorgang was vrij laag en er konden net twee personen naast elkaar lopen, zij het licht gebogen. Edilion was de enige die net rechtop kon blijven staan.

Edilion voelde weerzin toen hij een paar stappen in de tunnel zette. Hij kreeg er nare kriebels van en wilde deze plek het liefst vermijden, ondanks de geruststellende woorden van zijn oom. Het enige voordeel wat Edilion zag, was dat het bescherming tegen de regen bood.

Er hing een bedorven lucht die hij van een korte tijd geleden herkende. Het deed zijn maag omdraaien en hij duwde zijn mouw tegen zijn neus.

‘De Borreks zijn via deze weg het dorp in geslopen,’ zei oom Wargan. ‘Geen wonder dat ze ons overrompelden. Ik heb geen van hen in de tunnel of aan het einde ervan gezien. Hopelijk komen er geen nieuwe troepen.’

‘We komen hier nooit doorheen zonder te vallen of onze hoofden te stoten,’ klaagde Covion. ‘Of erger. Is er geen weg omheen? We hebben geen fakkels of andere lichtbron. Het is zo donker, ik zie de eerste bocht niet eens!’

‘Ik heb wel een oplossing, maar dat kost me veel energie nu ik geblesseerd ben.’ Tante Rivven wierp een blik op haar enkel. ‘Jullie zullen me moeten dragen wanneer we bij het einde zijn.’ Ze liet haar kinde-

ren los en sloot haar ogen.

Er viel een doodse stilte en Edilion keek gespannen de duisternis in. Tante Rivven hield haar linkerhand omhoog, met de palm naar het plafond gericht. Plotse-ling verscheen er een doorzichtig bolletje boven haar hand. Het verspreidde zo veel licht dat Edilion gemak-kelijk enkele meters ver kon kijken.

‘Ongelooflijk, ik had geen idee dat u dat kon, moe-der,’ zei Kyra verbaasd. ‘Dat wil ik ook kunnen!’

Edilion was eveneens onder de indruk van het ma- gische spektakel. Dit was voor het eerst dat hij iemand magie zag uitoefenen. *Hopelijk kan ze mij dat ook eens leren!* Dat kon natuurlijk alleen als hij daadwerkelijk magie bezat, zoals hij zijn vader had horen zeggen.

‘Jullie moeder heeft een aantal foefjes achter de hand die jullie waarschijnlijk nog nooit hebben ge- zien,’ zei oom Wargan trots tegen zijn kinderen. Ze liepen langzaam de tunnel in en spraken fluisterend verder.

‘Maar dan kan ze de blessure toch ook genezen?’ vroeg Edilion. ‘Mijn vader heeft ons vol lof over haar krachten verteld. Vooral over de oorlog vijftien jaar geleden.’

‘Je moeder en tante hebben besloten dat ze hun ge- neesmagie samen met andere vormen van magie niet zomaar gebruiken,’ legde oom Wargan uit. ‘Alleen in noodgevallen, zoals nu. Zoals je ziet is je tante nauwe- lijks in staat om die lichtbol te behouden en dit kost normaal gesproken bijna geen energie.’

Edilion begreep het en knikte. ‘En waarom genas mijn moeder de blessure dan niet? Dat moet voor haar makkelijk zijn, toch? Zij bezit eveneens magie en veel ook.’

Wargan lachte. ‘Precies wat je zegt, jongen. Het is makkelijk te genezen, vooral omdat zij vele malen meer magie bezit. Juist daarom doet ze het niet. De

blesure is vervelend, maar verre van dodelijk. Ze moet haar energie voor ergere verwondingen opsparen. Misschien zelfs voor een gevecht...'

In gedachten verzonken keek Edilion omhoog, naar het met mos begroeide plafond van de tunnel dat af en toe druppelde. Hij zocht steun tegen een gladde muur, maar die voelde onbetrouwbaar door het glibberige oppervlak.

De adrenaline was wat gezakt en hij merkte ineens hoe koud hij het eigenlijk had. Zijn kleding was doorweekt, zijn handen trilden en zijn kaken klapperden onafgebroken op elkaar.

Het licht van de bol reikte niet ver. Edilion zag slechts duisternis in de verte. Hij voelde zich afhankelijk van het licht, alsof ze verloren zouden zijn zodra het bolletje verdween.

Zijn nicht, Kyra, liep naast hem. Hij keek haar aan, maar ze wendde haar hoofd af.

'Heb jij het ook zo koud?' vroeg hij.

Ze zweeg en knikte alleen.

'Heb jij de wezens...'

Kyra legde een vinger op haar mond. 'Stil nu,' fluisterde ze.

Edilion kneep zijn lippen op elkaar en richtte zich op het verraderlijke pad voor hem.

Na een tijdje kon Edilion het einde van de tunnel zien en hij zuchtte opgelucht. Het maanlicht scheen over de uitgestrekte grasvelden.

Plotseling klonk er een oorverdovende kreet en hij draaide zich met een ruk om. *Was dat mijn vader? Zo klinkt hij ook als we stoeien of als hij aan het zwaardvechten met rekruten is.*

'Ze zitten in de problemen!' riep Dorvin uit. 'We moeten teruggaan en ze helpen!'

Een paar tellen na de schreeuw hoorde Edilion een hoge vrouwengil die hem kippenvel gaf.

‘Bij de Heiligen, dat moet mijn zus zijn!’ riep oom Wargan.

Verlamd van angst keek Edilion zijn broer aan. Hij zag dezelfde angst in zijn ogen, terwijl hij daar juist een beetje hoop in probeerde te vinden. Voor een paar tellen was er een ijzige stilte. Hij wist niet wat te doen. Of hij wel iets kón doen.

‘We moeten nu teruggaan!’ Schreeuwend maakte Dorvin aanstalten om terug te rennen.

Oom Wargan greep hem bij zijn arm en trok hem dicht tegen zich aan.

‘Laat me los! Ik wil hen redden!’ Dorvin probeerde zich met alle macht los te rukken.

‘We kunnen niet teruggaan, Dorvin!’ riep Wargan. ‘Er zijn te veel Borreks in het dorp, dat redden we nooit. Zij zullen eropaf komen, als ze er al niet zijn. Het is te laat, het is al gebeurd...’ Wargan sleurde Dorvin de tunnel uit en hield hem stevig vast.

Op het moment dat zijn oom het woord Borreks zei, klonk er een vaag gesis en een hoop gekletter van metaal ver achter hen in de tunnel. Edilions maag kromp samen. *Ze komen ons achterna!* Hij hapte naar adem en stropelde achter zijn broer aan naar buiten.

‘Wat?!’ Dorvins stem trilde. ‘Wat is er dan gebeurd?’

Edilions onderlip begon te trillen en zijn ogen werden vochtig. *Dit kan niet waar zijn!* Edilion voelde de machteloosheid van zijn broer en werd overweldigd door een verlamdende angst. Hij wilde terug, maar de monsters kwamen dichterbij en ze waren met te weinig om een verschil te maken.

‘Ze komen nu ook onze kant op!’ riep Wargan. ‘Wij moeten naar de Uitkijktoren en rap! Leyalis Zwartbloed moet gewaarschuwd worden!’

Door alle commotie verloor Rivven haar concentratie. De bol verdween. De tunnel was nu in complete duisternis gehuld.

Ze wankelde en probeerde steun tegen een muur te vinden, maar haar hand gleed weg op de natte muur. Ze haalde nog net de uitgang van de tunnel en zakte in elkaar.

Covion kon zijn moeder op tijd opvangen en voorkwam dat ze met haar hoofd op een steen viel.

Terwijl Wargan en zijn kinderen Rivven probeerden te helpen en Dorvin te kalmeren, draaide Edilion zich naar de donkere tunnel om. Zijn ogen brandden en de tranen rolden langs zijn wangen, terwijl hij de woorden uit zijn keel perste. 'Mam... Pap...'

